

തൗഹീദും പ്രസ്ഥാനങ്ങളും

കബീർ എം. പറളി

ആരാണു് നല്ല കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതു് എന്ന പരീക്ഷണം മനുഷ്യരിൽ നിരന്തരം നടന്നു കൊണ്ടിരിക്കുകയാണു്. ജീവിതവും മരണവും അല്ലാഹു പടച്ചതു തന്നെ അതിന്നു വേണ്ടിയത്രെ. സൂറത്തുൽ മുൽകിൽ, അനുഗ്രഹപൂർണ്ണനായ അല്ലാഹുവിനെ സൃഷ്ടികൾക്കു് പരിചയപ്പെടുത്തുന്നിടത്തു് വുർആനതു് വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ടു്:

"നിങ്ങളിൽ ആരാണു് ഏറ്റവും നല്ലതു പ്രവർത്തിക്കുന്നവൻ എന്നു് നിങ്ങളെ പരീക്ഷിക്കുവാനായി ജീവിതത്തെയും മരണത്തെയും സൃഷ്ടിച്ചവനാകുന്നു അവൻ" (മുൽക്: 2)

ഈ വിശുദ്ധ വചനം വിശ്വാസിയുടെ ജീവിതത്തെ സമൃദ്ധം സൃഷ്ടിചെയ്തു നിൽക്കേണ്ട ഒന്നാണു്. ലക്ഷ്യ സാക്ഷാത്കാരത്തിനു് സൽകർമ്മങ്ങൾ അനുവദനമാണെന്നറിയുന്ന മുഅ്മിൻ കിട്ടാവുന്നിടത്തോളം നന്മകളെ കണ്ടെത്താനും ഉൾകൊള്ളാനും പ്രാവർത്തികമാക്കാനും ശ്രദ്ധിക്കണം. നന്മകളുടെ അന്വേഷണം വിശ്വാസത്തിൽ നിന്നാണു് തുടങ്ങേണ്ടതു്. കൈവശമുള്ള ഈമാൻ അല്ലാഹുവിന്റെ പരീക്ഷണത്തിൽ വിജയിക്കാനും സ്വർഗം കൊണ്ടനുഗ്രഹിക്കപ്പെടാനും അനുയോജ്യമായതാണോ എന്ന ചിന്ത നന്മകളോടടുക്കാൻ കൂടുതൽ സഹായിക്കും.

നല്ല വിശ്വാസവും സൽകർമ്മങ്ങളുമുള്ള ദൈവദാസനു് അല്ലാഹു നൽകുന്ന പ്രതിഫലത്തെ സംബന്ധിച്ച പ്രസ്താവന സൂറത്തുൽ കഹ്ഫിൽ രണ്ടിടങ്ങളിലായി ഇങ്ങനെ വായിക്കാനാകും:

"തീർച്ചയായും വിശ്വസിക്കുകയും സൽകർമ്മങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്തവരാറൊ അത്തരം സൽപ്രവർത്തനം നടത്തുന്ന യാതൊരു ആളുടേയും പ്രതിഫലം നാം തീർച്ചയായും പാഴാക്കുന്നതല്ല." (കഹ്ഫ്: 30)

"എന്നാൽ ആർ വിശ്വസിക്കുകയും സൽകർമ്മം പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്തുവെ അവനാണു് പ്രതിഫലമായി അതിശിഷ്ടമായ സ്വർഗമുള്ളതു്." (കഹ്ഫ്: 88)

എന്താണു് നല്ലവിശ്വാസം? മനുഷ്യനെപ്പടച്ചു, അവന്നുവേണ്ട സംവിധാനങ്ങൾ അവന്റെ ചുറ്റുപാടും ഒരുക്കിയ, ചോദിച്ചാൽ ഉത്തരം നൽകുന്ന, പശ്ചാത്തപിച്ചാൽ മാപ്പേകുന്ന, മനസിന്റെ മന്ത്രവും കണ്ണികളുടെ ചലനവും കൃത്യമായി അറിയുന്ന സർവ്വ ചരാചര പരിപാലകനായ ഏകദൈവത്തെ അറിയുകയും അംഗീകരിക്കുകയും അവനെ മാത്രം ആരാധിക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നതാണതു്. അല്ലാഹു പറയുന്നു: "അവനല്ലാതെ ആരാധനക്കർഹനായി ഇലാഹ് ഇല്ല എന്നു് നീ അറയുക, നിന്റെ പാപങ്ങൾക്കു് നീ (അവനോടു്) മാപ്പിരക്കുകയും ചെയ്യുക". അവനിൽ ആരെയും പക് ചേർത്തുകൂട. എല്ലാം പൊറുക്കുന്ന റബ്ബു്, തന്റെ ദാസൻമാർ തന്നിൽ പകുചേർക്കുന്നതിനെ അഥവാ ശിർക്കു ചെയ്യുന്നതിനെ ഒരിക്കലും പൊറുക്കുകയില്ല. ദുനിയാവിലനുഷ്ഠിക്കുന്ന ഏതൊരു സദ്പ്രവർത്തനവും അല്ലാഹുവിൽ സ്വീകരിക്കപ്പെടുന്നതും പ്രതിഫലം നൽകപ്പെടുന്നതും കറകളുടേതല്ല ഏകദൈവ വിശ്വാസത്തിന്റെയും ഏകദൈവാരാധനയുടേയും സാന്നിധ്യത്തോടെ മാത്രമാണു്. മുഅ്മിനുകൾ തൗഹീദിനെ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതും പ്രഘോഷിക്കുന്നതും അതിന്റെ കാര്യത്തിൽ വിട്ടുവീഴ്ചയില്ലാത്ത കണിശത കാണിക്കുന്നതും അതുകൊണ്ടാണു്.

എന്തു കൊണ്ടു് തൗഹീദ്?

എന്തുകൊണ്ട് തൗഹീദിനെ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു എന്ന ചോദ്യത്തിന് യഥാർത്ഥ വിശ്വാസികൾ നൽകാനാവുന്ന ചില ആധികാരിക ഉത്തരങ്ങളുണ്ട്. ആകാശങ്ങളും ഭൂമിയും അവയിലെ സകല ചരാചരങ്ങളും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന തൃക്കവും കനവും ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹു എന്ന വിശുദ്ധ വാക്യത്തിന്റെ തൃക്കത്തിനുമുമ്പിൽ നിസാരമാണ് എന്ന സത്യം മഹാനായ മുസാ പ്രവാചകനെ (അ) അല്ലാഹു പഠിപ്പിച്ചത് മുഹമ്മദു നബി(സ) നമുക്ക് അറിയിച്ചു തന്നിട്ടുണ്ട്. 'അല്ലാഹുവേ നിന്നെ പ്രകീർത്തിക്കാൻ ആരും ഉപയോഗിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഒരു വചനം എനിക്കു നൽകേണമേ' എന്നു പ്രാർത്ഥിച്ച മുസാ നബിക്കാണ്, എന്നും പുതുമയുള്ള എന്നാൽ പഴക്കമാർന്ന വചനം, അല്ലാഹു പഠിപ്പിച്ചത്. സ്വർഗ പ്രവേശനത്തിനുകുന്ന സത്കർമ്മമേതെന്ന് ചോദിച്ച സ്വഹാബിയോട് മുഹമ്മദ് നബി (സ) പറഞ്ഞുകൊടുത്തത്, 'എന്റെ രക്ഷിതാവ് അല്ലാഹുവാണ് എന്നു പറയുക, എന്നിട്ട് ജീവിത നിലപാടുകൾ ചൊവ്വാക്കുകയും ചെയ്യുക' എന്നാണ്. മഹാനായ സ്വഹാബി മുആദി(റ)നെ യമനിലേക്ക് പ്രബോധനത്തിനയക്കുന്ന വേളയിൽ, 'നീ അവരെ ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹ്' എന്നതിലേക്ക് ആദ്യം ക്ഷണിക്കുക അവരത് ഉൾക്കൊണ്ടു കഴിഞ്ഞാൽ ഇസ്ലാമിലെ കർമ്മകാര്യങ്ങൾ അവരെ പഠിപ്പിക്കുക' എന്ന് പ്രവാചക തിരുമേനി (സ) ഉപദേശിച്ചത് തൗഹീദിന്റെ പ്രാധാന്യം കൊണ്ടു തന്നെയാണ്. 'നിങ്ങൾ ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹ് എന്ന് പ്രഖ്യാപിക്കുക, നിങ്ങൾക്കു വിജയിക്കാം' എന്ന തിരുമൊഴിയും അതിന്റെ മഹത്വത്തിന് തെളിവു തന്നെ. ആ വിജയം സ്വർഗമാണ്. പ്രവാചകനരുളി: "ആരുടെ അവസാന വാക്ക് ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹ് എന്നാകുന്നുവോ അവൻ സ്വർഗത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു."

പ്രവാചകൻമാരുടെ പ്രഥമ ദൗത്യം തൗഹീദി പ്രബോധനമായിരുന്നു എന്ന പ്രസ്താവന ഖുർആനിലുണ്ട്: "ഞാനല്ലാതെ യാതൊരു ദൈവവുമില്ല. അതിനാൽ എന്നെ നിങ്ങൾ ആരാധിക്കൂ എന്ന ബോധനം നൽകിക്കൊണ്ടല്ലാതെ നിനക്കു മുമ്പ് ഒരു ദൂതനേയും നാം അയച്ചിട്ടില്ല." (അബിയാദ്:25)

ആ മഹത്തുക്കൾ സമൂഹത്തിൽ ഉണ്ടാവേണ്ട മറ്റൊരു നല്ല കാര്യവും പഠിപ്പിച്ചില്ലെന്നോ, നിലനിന്നിരുന്ന മറ്റൊരു ദുരാചാരത്തേയും എതിർത്തില്ലെന്നോ അല്ല ഈ വചനത്തിന്റെ താത്പര്യം. പ്രവാചകന്റെ വിശദീകരണത്തിൽ നിന്നും നമുക്ക് അതിങ്ങനെ മനസ്സിലാക്കാനാകും: 'ഞാനും എനിക്കു മുമ്പുള്ള പ്രവാചകൻമാരും പറഞ്ഞു പഠിപ്പിച്ചവയിൽ ഏറ്റവും ശ്രേഷ്ഠതയാർന്ന വചനം ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹ് എന്നതാകുന്നു.' ഈ വക കാരണങ്ങൾ കൊണ്ടൊക്കെത്തന്നെയാണ് തൗഹീദി പ്രബോധനത്തിന് പ്രാമുഖ്യം നൽകി ആ മേഖലയിൽ നാമോരോരുത്തരും നിലകൊള്ളുന്നത്. ഒരാക്ഷേപകന്റെ വാക്കുകൾക്കും നിന്നു കൊടുക്കാതെ നിരാശാലേശമെന്യ ഈ രംഗത്ത് പ്രവർത്തിക്കാൻ പടച്ചവന്റെ അപാരാനുഗ്രഹങ്ങൾ ലഭിച്ചവർക്കെ സാധിക്കൂ.

ശിർക്കിനെ ഭയക്കുന്നത് എന്തു കൊണ്ട്?

എന്തുകൊണ്ടാണ് നാം ശിർക്കിനെ കഠിനമായി വെറുക്കുന്നതും ഭയക്കുന്നതും? അതിനെതിരിൽ കണിശമായ പ്രബോധനം ചെയ്യുന്നതും? 'ഖുർആനിക പാഠങ്ങൾ നമ്മെ അതിന് പ്രേരിപ്പിക്കുകയും ശീലിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു എന്നതു കൊണ്ട്' എന്നാണ് അതിനുള്ള മറുപടി. താഴെകാണുന്ന സൂക്തങ്ങൾ അതിനുള്ള തെളിവുകളാണ്:

തീർച്ചയായും നിനക്കും നിന്റെ മുമ്പുള്ളവർക്കും സന്ദേശം നൽകപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത് ഇതത്രെ: '(അല്ലാഹുവിന്) നീ പകാളിയെ ചേർക്കുന്ന പക്ഷം തീർച്ചയായും നിന്റെ കർമ്മം നിഷ്പലമായി പോകുകയും തീർച്ചയായും നീ നഷ്ടക്കാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ആകുകയും ചെയ്യും." (സൂമർ:65)

പ്രവാചകൻമാരുടെ ശ്രേഷ്ഠതയും, അല്ലാഹു അവർക്കു നൽകിയ മാർഗദർശനവും മറ്റും വിശദീകരിച്ച ശേഷം അല്ലാഹു പറയുന്നു: "അവർ (അല്ലാഹുവോട്) പകു

ചേർത്തിരുമ്പാവെങ്കിൽ അവർ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നതെല്ലാം അവരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം നിഷ്ഫലമായിപ്പോകുമായിരുന്നു." (അൻആം:88)

"അല്ലാഹുവിനോട് വല്ലവനും പകുചേർക്കുന്ന പക്ഷം തീർച്ചയായും അല്ലാഹു അവൻ സ്വർഗം നിഷിദ്ധമാക്കുന്നതാണ്. നരകം അവന്റെ വാസസ്ഥലമായിരിക്കുകയും ചെയ്യും. അക്രമികൾക്ക് സഹായികളായി ആരും തന്നെയില്ല." (മാഇദ്:72)

"ലൂഖ്മാൻ തന്റെ മകൻ സദ്യുപദേശം നൽകിക്കൊണ്ടിരിക്കെ അവനോടു ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞ സന്ദർഭം: 'എന്റെ കുഞ്ഞു മകനെ, നീ അല്ലാഹുവോട് പകുചേർക്കരുത്. തീർച്ചയായും അങ്ങനെ പകു ചേർക്കുന്നത് വലിയ അക്രമം തന്നെയാണ്.'" (ലൂഖ്മാൻ:13)

"തന്നോട് പകുചേർക്കുന്നതിനെ അല്ലാഹു ഒരിക്കലും പൊറുക്കുകയില്ല. അതൊഴിച്ചുള്ളതെല്ലാം അവൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവർക്ക് അവൻ പൊറുത്തു കൊടുക്കുന്നതാണ്. ആർ അല്ലാഹുവോട് പകുചേർത്തുവെച്ചാൽ അവൻ തീർച്ചയായും ഗുരുതരമായ ഒരു കുറ്റകൃത്യമാണ് ചെയ്യുണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നത്." (നിസാഅ്:48)

അറിവും വിവേകവും ഉപയോഗപ്പെടുത്തി, പടച്ചവൻ പറഞ്ഞു തന്ന ശരിയായ വിശ്വാസവും കർമ്മങ്ങളും കണ്ടെത്തി പ്രവർത്തിച്ചു പോന്നിട്ട് അതെല്ലാം നശിപ്പിച്ചു കളയാൻ പോന്ന ഒന്നാണ് ശിർക്കെങ്കിൽ അതിനെ കരുതിയിരിക്കേണ്ടതില്ലെ? കരുതിയിരിക്കണം എന്ന് വിശ്വാസികളെ കാർമ്മപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കേണ്ടതില്ലെ? തീ വെട്ടും കണ്ടിട്ട് അതിലേക്കെടുത്തു ചാടാനടുക്കുന്ന പാറ്റകളെ അതിൽ നിന്നു തടുക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ഒരു കരുണാമനസ്കന്റെ ചിത്രം ചിന്തിച്ചു നോക്കൂ. 'വേറെ പണിയില്ലെ ഇയാൾക്ക്?' എന്നു പറയാൻ വരട്ടെ. പ്രവാചക ശ്രേഷ്ഠൻ(സ) സ്വന്തത്തെ പരിചയപ്പെടുത്താൻ പറഞ്ഞു തന്ന ഉദാഹരണമാണിത്. ശിർക്കിന്റെ മാസ്മരികത വ്യത്യസ്തരൂപത്തിൽ തീ വെട്ടും പോലെ ശോഭിച്ചു നിൽക്കുമ്പോൾ, അതിലേക്കെടുത്തു ചാടാൻ മുസ്ലിം ഉമ്മത്തിൽ തന്നെ 'പാറ്റ'കൾ ഒരുങ്ങി നിൽക്കുമ്പോൾ പ്രവാചകൻമാരുടെ അനന്തര സൃഷ്ടി ഏറ്റെടുത്ത നമ്മൾ എന്തു ചെയ്യണം? വാഹനമോടിക്കേണ്ട റോഡിന്റെ നീളവും വീതിയുമെന്ന് പ്രതികരിക്കണോ? വിശ്വസീ ലോകം എന്നും അനുഭവിച്ചിട്ടുള്ള, ഇന്നും തുടർന്നു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന, ഇനിയും ഉണ്ടാകാവുന്ന പീഡനങ്ങൾക്കു മുന്നിൽ കണ്ണിരു കടം വാങ്ങിയും കരഞ്ഞു കൊണ്ടിരിക്കണോ? 'മതം വയറിന്റെ വിശപ്പു മാറ്റില്ല' എന്ന 'വസ്തുത' തിരിച്ചറിഞ്ഞ്, 'സമന്വയക്കഥ'കൾ വായിച്ച് കാലം കഴിക്കണോ? പ്രവാചകൻമാരുടെ പ്രബോധന ചരിത്രവും തൗഹിദു സംബന്ധമായ ചുർആനിക സൂക്തങ്ങളും പ്രവാചക വചനങ്ങളും സലഫുകളുടെ സമീപനവും മുന്നിൽ വെച്ചാവണം ഉത്തരം കണ്ടെത്തേണ്ടത്, അതിന് സംഘടനാ സങ്കുചിതത്വങ്ങൾ തടസ്സമാകുമെങ്കിൽ പോലും.

സമാധാനത്തിന്റെ ഭവനത്തിലേക്ക് എത്താനുള്ള വഴി

ചിത്രം വ്യക്തമാണ്. അല്ലാഹു നമ്മെ ക്ഷണിക്കുന്നത് സമാധാനത്തിന്റെ ഭവനത്തിലേക്കാണ്. അതിലെത്താൻ അവനെ മാത്രം ആരാധിക്കണം. അവനിൽ ആരെയും പകുചേർക്കാതിരിക്കണം. സത്കർമ്മങ്ങൾ നിരന്തരമനുഷ്ഠിക്കണം. ചുർആനിയേയും സുന്നത്തിനേയും ജീവിതത്തിന്റെ ആധികാരിക രേഖകളായി ഉൾക്കൊള്ളണം. അവയിലെന്തൊക്കെ അവ മാത്രമാണു ശരി എന്നംഗീകരിക്കണം. എക്കാലത്തെയും ചോദ്യങ്ങൾക്ക് ഉത്തരം നൽകാൻ പോന്ന മതമാണ് ഇസ്ലാമെന്ന് ഉറക്കെ ഘോഷിക്കണം.

വ്യതിയാന സംഘങ്ങൾ

ഇസ്ലാമിക വൃത്തത്തിൽ വ്യതിയാനങ്ങളും വകഭേദങ്ങളും ഉണ്ടായിട്ടുള്ളത്, ആകസ്മിക കമായോ ആസൂത്രിതമായോ ഉണ്ടായ സാഹചര്യങ്ങളിൽ നിന്നാണ്. ഒരു വ്യക്തിയുടെ,

ഒരാൾക്കുട്ടത്തിന്റെ തലയിലുദിക്കുന്ന ഒരാശയമൊ, വികാരമൊ പ്രസ്ഥാനമായി വളരുമ്പോൾ അതിനെ, വിശ്വാസം കൊണ്ടനുഗ്രഹിതരായ ഉമ്മത്തിനെ അംഗീകരിപ്പിക്കാൻ 'രേഖ'കൾ ആവശ്യമായി വരും. അങ്ങനെയാണ് തത്പരകക്ഷികൾ രേഖകൾ പരതി ചുർആനിനെയും ഹദീസുകളേയും സമീപിക്കുന്നതും ആവശ്യാനുസൃതം 'രേഖക'ളുദ്ധരിച്ച് വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതും.

ഇസ്ലാമിക വിശ്വാസത്തിന്റെ ആണിക്കല്ലാണ് തൗഹിദ്. അതിനെ വികൃതമാക്കി സമൂഹത്തെക്കൊണ്ടംഗീകരിപ്പിക്കുന്ന പ്രസ്ഥാനക്കാർ ദുനിയാവിൽ എമ്പാടുമുണ്ട്. ത്വരിഖത്തുകാർ, സൂഫികൾ, തബ്ലീഗ് ഇമാഅത്തുകാർ, ഇഖ്വാനുൽ മുസ്ലിമുനും അതിന്റെ വകഭേദങ്ങളും, ഇമാഅത്തെ ഇസ്ലാമിക്കാർ, സമസ്തക്കാർ, മടവൂരികൾ തുടങ്ങിയ ഒട്ടേറെപ്പേർ. ഇവരെയൊക്കെ ആധികാരികമായി പ്രതിരോധിച്ചു വേണം ഒരു മുവഹ്‌ഹിദിന് വിശ്വാസ പ്രബോധന രംഗങ്ങളിൽ ഉയർന്നു നിൽക്കാൻ.

തരീഖത്തും സൂഫികളും

അല്ലാഹുവിനെ പ്രാർത്ഥിക്കാൻ മധ്യസ്ഥൻമാർ വേണ്ട, അവന്റെ അധികാരത്തിൽ ഒരാൾക്കും പകില്ല, അവനല്ലാതെ ഒരാളും അഭ്യൂഷങ്ങളറിയില്ല, അവനല്ലാതെ പ്രാർത്ഥനക്ക് ഉത്തരം നൽകാനാകില്ല തുടങ്ങിയ തൗഹിദിന്റെ മർമ്മങ്ങളെ ചുർആൻ ചണ്ഡിതമായി ഉണർത്തിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അവയെ ഓരോന്നിനെയും തകർക്കാവുന്ന വിശ്വാസമാണ് ത്വരിഖത്തുകാരുടേത്. കാദിരിയ്യ ത്വരിഖത്തുകാരുടെ വിശ്വാസം മുഹ്‌യൂദീൻ ശൈഖിനെ മധ്യസ്ഥനാക്കി പ്രാർത്ഥിച്ചുകിലേ ഉത്തരം ലഭിക്കൂ എന്നാണ് 'എന്നെ ഒരുത്തരെ കൃട്ടിപ്പറയണ്ട, എന്നെക്കൊണ്ടല്ലാട് തേടുവിൻ എന്നോവർ' എന്ന മാലവരി അതാണു പഠിപ്പിക്കുന്നത്. 'നിലനെ കൊടുപ്പാനും നിലനെ കളവാാനും' അധികാരമുള്ള, കണ്ണിൽ കാണാത്തതും ചൽബകത്തുള്ളതും കൺകൊണ്ട് കണ്ടപോൽ പറയാൻ സാധിക്കുന്ന, 'വല്ല നിലത്തിന്നും' പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന ആർക്കും 'ഉത്തരം' നൽകാൻ കഴിവുള്ള മറ്റൊരിലാഹെനോണമാണ് ക്വാദിരി ത്വരിഖത്തിന്റെ മുരിദൻമാർ മുഹ്‌യൂദീൻ ശൈഖിനെ കാണുന്നത്. ഇത്തരം തികഞ്ഞ ശിർക്കൻ മേഖലയിൽ നിന്നും വിശ്വാസീ സമൂഹത്തെ രക്ഷപ്പെടുത്തേണ്ട ബാധ്യത അവഗണിക്കാവുന്ന ഒന്നല്ല.

ലാ ഇലാഹ ഇല്ലാല്ലാഹ് എന്ന വിശുദ്ധ വചനത്തിന് ലാ മുജുദു ഇല്ലല്ലാഹ് എന്ന അർത്ഥ കല്പന നടത്തി, അല്ലാഹുവിനല്ലാതെ അസ്തിത്വമില്ലെന്നും അതിനാൽ ആര് ആരെ ആരാധിച്ചാലും അത് തത്ത്വത്തിൽ അല്ലാഹുവിന്നു തന്നെയുള്ള ആരാധനയാണെന്നും മുസ്ലിം ഉമ്മത്തിനെ പഠിപ്പിക്കുന്നവരാണ് സൂഫികൾ. ബഹുദൈവത്വമെന്നത് ഏകദൈവത്വമാക്കി അവതരിപ്പിക്കുന്ന, ശിർക്കിന്റെ അസ്തിത്വത്തെ തന്നെ നിരാകരിക്കുന്ന സൂഫികളുടെ നിലപാട് സ്വർഗം പ്രതീക്ഷിക്കുന്നവർക്ക് അനുയോജ്യമായതല്ല. അല്ലെങ്കിലും, 'അല്ലാഹുവെ, സ്വർഗം ലഭിക്കാൻ വേണ്ടിയാണ് ഞാൻ നിന്നെ ഭയക്കുന്നതും സത്കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതും എങ്കിൽ എന്നെ നീയാ സ്വർഗത്തിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കരുതെ' എന്നു പ്രാർഥിച്ചവരാണല്ലോ അവരുടെ ശൈഖുമാർ. ഇബ്നു അറബി നരകത്തെ പരിചയപ്പെടുത്തുന്നതു തന്നെ 'സൗഭാഗ്യങ്ങളുടെ ഭവനം' എന്നാണ്. നരകത്തിലനുഭവിക്കാനുള്ള അഭ്യൂബത്ത് (മാധുര്യം) കൊണ്ടാണത്രെ നരകാനുഭവങ്ങൾക്ക് അദാബ് എന്നു പേരു വന്നത്! നരകത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്ന ഏതൊരാളും സ്വർഗത്തിലേതിനു തുല്യമായ ആനന്ദവും അനുഗ്രഹവും ആസ്വദിക്കും എന്നു കൂടി പറഞ്ഞു വെക്കുന്നുണ്ട് ഈ സൂഫി വിദ്വാൻ!!

തബ്ലീഗ് ജമാഅത്ത്

തെറ്റുകളുടെ കടലിൽ നിന്ന് കുറെ പേരെയെങ്കിലും കരക്കു കയറ്റി നിർത്താൻ തബ്ലീഗുകാർക്ക് കഴിയുന്നുണ്ട് എന്നാണ് അവരെപ്പറ്റിയുള്ള അനുകൂലവാദം. ശരിയായ വിലയിരുത്തലാണോ അത്? സ്വയം മുങ്ങി നിൽക്കുന്ന കടലുകളിൽ നിന്ന് മുക്തരാകാൻ, നാടുനാടാന്തരം കറങ്ങി ഇസ്ലാമിക പ്രബോധനത്തിലേർപ്പെട്ട

തബ്ലിഗുകാർ പക്ഷെ തൗഹിദിന്റെ കാര്യത്തിൽ ശ്രദ്ധ കാട്ടാറില്ല എന്നതാണു വാസ്തവം. എന്നു മാത്രമല്ല, കരക്കു കയറ്റാൻ ശ്രമിക്കുന്നവരോട് സഹിഷ്ണുത കാട്ടാൻ പോലും അവർ തയ്യാറാല്ല. നല്ല വാക്ക് (ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹ്, മുഹമ്മദുൻ റസൂലുല്ലാഹ്), ഭക്തിയോടെയുള്ള നമസ്കാരം, വിജ്ഞാനവും ദിക്റും, മുസ്ലിംകളെ ബഹുമാനിക്കൽ, ആത്മാർത്ഥത തുടങ്ങിയ ആറ് നിയമങ്ങളാണ് തബ്ലിഗ് ജമാഅത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം. എന്നാൽ തങ്ങളുടെ പ്രബോധന രംഗത്ത് ഒന്നാമത്തെ നിയമമനുസരിച്ചു തന്നെ പ്രവർത്തിക്കാൻ തബ്ലിഗുകാർ തയ്യാറല്ല എന്നതാണ് വാസ്തവം. അവരുടെ ക്ലാസുകളിൽ പങ്കെടുത്തവർക്കറിയാം, അവലംബത്തിൽ പോലും തൗഹിദു സംബന്ധമായ ഒരു പ്രബോധനം അവരിൽ നിന്ന് ഉണ്ടാകാറില്ല എന്ന്. കർമ്മശാസ്ത്ര മേഖലയിൽ ഹനഫി മദ്ഹബ് പിന്തുടരുന്ന തബ്ലിഗുകാർ വിശ്വാസ മേഖലയിൽ മാതൃതീ ത്വരീഖത്ത് അനുസരിക്കുന്നവരാണ്. സൂഫിസമാണ് ഈമാനിന്റെ മാധ്യമനിയമനുള്ള ഏറ്റവും അനുയോജ്യ മാധ്യമമെന്നാണ് അവരുടെ നിരീക്ഷണം. തബ്ലിഗ് നിർബന്ധമായി കാണുന്ന അവർ ഉദ്ബോധനത്തിനായി അവലംബിക്കുന്നത് 'ഫദാഇലെ അഅ്മാൽ' എന്ന ചുരുക്കപ്പേര് ഗ്രന്ഥമാണ്. അടിസ്ഥാന രഹിതമായ കള്ളക്കഥകൾ കുത്തിനിറച്ച പ്രസ്തുത പുസ്തകത്തിൽ ഏകദേശം വിശ്വാസത്തിന് വിരുദ്ധമായ ഒട്ടേറെ പ്രസ്താവനകൾ കാണാം. ഒരു തബ്ലിഗുകാരനാവുക എന്നാൽ വിളക്കുപിടിച്ച കൈ പിന്നിൽ കെട്ടി നടക്കുക എന്നാണർത്ഥം.

ശീഇകളും ഖവാരിജുകളും

ഇസ്ലാമിനെ രാഷ്ട്രീയക്കമ്പോളത്തിൽ കെട്ടിയിട്ട് വിലപേശുന്നവരാണ് ഇഖ്വാനികളും അവരുടെ അവാന്തര വിഭാഗങ്ങളും. ഇസ്ലാമിക ഗാന്ധിജിയിൽ ആദ്യമായി സങ്കീർണ്ണമായ അസ്പാരസ്യങ്ങളുടെലടടുത്തത് രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ പേരിൽ സംഘടിച്ച് രണ്ടു കക്ഷികൾ മുഖേനയാണ്. ഖിലാഫത്തിന്റെ പ്രശ്നത്തിൽ കൊടിയുയർത്തിയ ശിയാക്കളും, അലി(റ)യുടേയും മുആവിയ(റ)യുടേയും ഇടയിലുണ്ടായിരുന്ന പ്രശ്നപരിഹാരത്തിനു നടന്ന മാധ്യസ്ഥ ശ്രമങ്ങളെത്തുടർന്ന് സംഘം ചേർന്ന ഖവാരിജുകളും. ഇസ്ലാമിന് ഇത്രമേൽ അപമാനം വരുത്തി വെച്ച സംഘങ്ങൾ വേറെയില്ല. അപ്പോൾ ഇസ്ലാമിന്റെ പേരിൽ അവരുയർത്തിപ്പിടിച്ച വാദമുഖങ്ങളെ പുനർനാമകരണം ചെയ്തൊ, ഭാഗികമായി ഉൾക്കൊണ്ടോ നിലകൊള്ളുന്ന അഭിനവ സംഘങ്ങളെ നാമെത്ര കരുതിയിരിക്കണംമെന്നൊ. 'ഇനിൽ ഹുക്മ ഇല്ലാ ലില്ലാഹ്' എന്ന ചുർആൻ വചനം ഖവാരിജുകളുടെ മുദ്രവാക്യമായിരുന്നു. അത് ദുരുപയോഗം ചെയ്താണ് നാലാം ഖലീഫ അലി(റ)യെ അവർ വധിച്ചത്. 'ലാ ഹാകിമ ഇല്ലല്ലാഹ്' എന്നത് ഇഖ്വാനുൽ മുസ്ലിമിന്റെ മുദ്രവാക്യമാണ്. ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹ് എന്ന വിശുദ്ധ വചനത്തെ രാഷ്ട്രീയ സ്തോത്രനാക്കുകയും അതു പ്രബോധനം ചെയ്ത പ്രവാചകൻമാരെ രാഷ്ട്രീയ നേതാക്കളാക്കുകയും ചെയ്ത ഇവർ ഇസ്ലാമിനു വരുത്തി വെച്ച വിപത്ത് കുറച്ചൊന്നുമല്ല. ഇസ്ലാമിനിട്ടു തരാൻ 'തീവ്രവാദം', ഭീകരവാദം' തുടങ്ങിയ കുപ്പായങ്ങൾ ശത്രുക്കൾ തുന്നിവിൽക്കാൻ ആരംഭിച്ചത് ഈ രാഷ്ട്രീയ വാദക്കാരെക്കൊണ്ടാണ്. ഇസ്ലാമിന്റെ ലക്ഷ്യം ദൈവികഭരണ സംസ്ഥാപനമാണെന്ന് ഘോഷിച്ച്, തൗഹിദിന്റെ സംശുദ്ധ താത്പര്യത്തെ വികലമാക്കിയാണ് ഇവർ അവതരിപ്പിച്ചതും ഇപ്പോഴും തുടർന്നു കൊണ്ടിരിക്കുന്നതും.

സ്വാതന്ത്ര്യ സമര നാളുകളിൽ ഇന്ത്യയുടെ ഭാവിയിലാശങ്കപൂണ്ട മുദ്ദുദിയുടെ ചിന്തകളാണ് ജമാഅത്തെ ഇസ്ലാമിക്ക് പിറവി നൽകിയത്. മുകളിൽ പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ട രണ്ടു സംഘങ്ങളുടെയും മുദ്രവാക്യം തന്നെയാണ് ഈ രാഷ്ട്രീയക്കാര്യങ്ങളും. ഒരല്പം ചെരിവുണ്ടെന്ന വ്യത്യാസം മാത്രം: 'ഹുകൂമത്തെ ഇലാഹി'. ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണം മാറുകയും സ്വാതന്ത്ര്യാനന്തരം ഒരു ഇനാധിപത്യ ഭരണം നിലവിൽ വരികയും ചെയ്യുക എന്നത് 'ലാത്ത' എന്ന വിഗ്രഹത്തിനു പകരം 'മനാത്ത' എന്ന വിഗ്രഹം വരുന്നതിനു തുല്യമാണെന്നു ശരിച്ച മുദ്ദുദി, സ്വാതന്ത്ര്യ സമരത്തിൽ പങ്കെടുക്കുന്നത് ഹറാമാണെന്ന്

പ്രഖ്യാപിച്ചു. ഫലത്തിൽ ഇന്ത്യൻ മുസ്ലിംകളെ മുഴുവൻ വിഗ്രഹാരാധകരുടെ സ്ഥാനത്തു നിർത്തുകയായിരുന്നു അദ്ദേഹം. ഇന്ത്യയിൽ ഒരു ഇസ്ലാമിക രാഷ്ട്രം സ്വപ്നം കണ്ട മൗദൂദിക്ക് പക്ഷേ, തന്റെ വാദങ്ങൾക്ക് ഇസ്ലാമിൽ നിന്ന് ആധികാരിക രേഖകളുദ്ധരിക്കാൻ സാധിക്കുമായിരുന്നില്ല. തന്റെ ചിന്താഗതി പൂർവ്വസൂരികൾക്ക് പരിചയമില്ലാത്ത, തീർത്തും നൂതനമായ ആശയമാണെന്നു ബോധ്യമുള്ള അദ്ദേഹം, അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഖുർആനിലെ, ഇലാഹ്, റബ്ബ്, ഇബാദത്ത്, ദീൻ തുടങ്ങിയ അടിസ്ഥാന പദങ്ങളെ തന്റെ വ്യഖ്യാനപാടവവും അറബിക് ഇംഗ്ലീഷ് ഡിക്ഷണറികളും വെച്ച് വകതിരിവില്ലാതെ വിശദീകരിച്ചു. പ്രസ്തുത പദങ്ങൾക്കായി താൻ നൽകിയ രാഷ്ട്രീയ വിശദീകരണങ്ങൾക്ക് സ്വീകാര്യത വരാൻ ഇസ്ലാമിലെ പൂർവ്വകാല പണ്ഡിത മഹത്തുക്കൾക്ക് ആ പദങ്ങളുടെ സമഗ്രാശയത്തെപ്പറ്റി അറിവില്ലായിരുന്നു എന്നു പറയേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നു മൗദൂദിക്ക്, 'ഖുർആനിലെ നാലു സാങ്കേതിക ശബ്ദങ്ങൾ' എന്ന തന്റെ പുസ്തകത്തിലൂടെ അദ്ദേഹം അതും ചെയ്തു. ഒച്ചപ്പാടുകൾ ഏറെയുണ്ടാക്കിയ പ്രസ്താവമായിരുന്നു അത്. തങ്ങളുടെ ആശയ സുഹൃത്തുക്കളായ ഇഖ്വാനുൽ മുസ്ലിമിന്റെ ആധികാരിക ശബ്ദങ്ങൾ പോലും പ്രസ്തുത പദങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച മൗദൂദിയുടെ അപശബ്ദങ്ങളെ അപലപിച്ചു പറഞ്ഞു.

സമസ്തക്കാർ

സൂഫിസവും ത്വരിഖത്തും സമ്മിശ്രമായ അറബിയൽ സിദ്ധാന്തമാണ് സമസ്തക്കാര്യമേത്. ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹു എന്ന വിശുദ്ധ വചനത്തിന് കൃത്യമായ അർത്ഥവും വ്യാഖ്യാനവും നൽകാൻ ഇന്നുവരെ അവർക്കായിട്ടില്ല. 'ലാ കണ്ണ ഇല്ലല്ലാഹ്, ലാ മുക്ക ഇല്ലല്ലാഹ്.. ..' എന്ന് തുടങ്ങുന്ന കോയപ്പാപ്പാന്റെ 'ദിക്ർ' തൗഹിദിന്റെ വ്യാഖ്യാനമായി അവരുൾക്കൊള്ളും, സൂഫികളുടെ ചിന്തയായ 'ലാ മൗജൂദ ഇല്ലല്ലാഹ്' (അല്ലാഹുവിനല്ലാതെ അസ്തിത്വമില്ല) എന്നത് സുന്നി ഉമ്മമാരുടെ ചുണ്ടുകളിലെ താരാട്ടു പാട്ടാണ്. ഖുറാഫാത്തുകളിൽ മുസ്ലിം ഉമ്മത്തിനെ പിടിച്ചു നിർത്താനായി ഏതുതരം ബിദ്അത്തു നിർമ്മാണത്തിനും മടിയില്ലാത്തവരാണിവർ. എന്നും മുസ്ലിം സമുദായത്തിന്റെ വഴികാട്ടിയായി നിലകൊള്ളേണ്ട വിശുദ്ധ ഖുർആനിലെ മുസ്ലിയാരുടികൾക്കുള്ള കൃഴിക്കലോത്തിനും ദാഇമോത്തിനും മാത്രമാക്കി മാറ്റി വെച്ച ഇവർ, ശിർക്കും ബിദ്അത്തുകളും കൂത്തി നിറച്ച മാലപ്പാട്ടുകളും, മൗലിദ്യകളും, റാത്തിബുകളും, വിർദ്യകളും, ഇരവുകൾക്കും പൊതുജനത്തിനെക്കൊണ്ട് സമുദ്ധമായി വായിപ്പിച്ചു. അല്ലാഹുവല്ലാത്ത ആരോടും സഹായം തേടുന്നതും പ്രാർഥിക്കുന്നതും സമസ്ത മതത്തിൽ തൗഹിദാണ്. മരിച്ചവരും ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരുമായ മഹാത്മകളെ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കാത്തവൻ മൂനാഫിഖാണ് എന്ന് പറഞ്ഞു പഠിപ്പിക്കുന്ന ഈ പ്രസ്ഥാനവും അതിന്റെ അവാന്തര വിഭാഗങ്ങളും മുഅ്മിനുകളെ സ്വർഗത്തിന്റെ പാതയിൽ നിന്നും മാറ്റി നടത്തുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. സമസ്തയിലെത്തന്നെ മുൻകാല പണ്ഡിതൻമാർ ധൈര്യം കാണിച്ചിട്ടില്ലാത്ത മേഖലയാണ്, ഖുർആനിലെ ശിർക്കിനു വേണ്ടി പച്ചയായി ഉദ്ധരിക്കുകയും വ്യാഖ്യാനിക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നത്. എന്നാൽ പുതിയ ആചാര്യനും, ശിഷ്യൻമാരും ആയത്തുകളെ വ്യാഖ്യാനിക്കുക മാത്രമല്ല അവയുടെ വ്യാകരണം പോലും മാറ്റിയെഴുതി ശിർക്കു സ്ഥാപിക്കാൻ, ധൈര്യമല്ല, ധാർഷ്ട്യം കാണിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. കേരളീയ പരിതസ്ഥിതിയിൽ, വളരെ മുമ്പെ മുസ്ലിം സമുദായത്തിനുണ്ടാവേണ്ടിയിരുന്ന സകല പുരോഗതികളേയും വളരാനല്ല, മുളക്കാൻ പോലും അനുവദിക്കാതിരുന്നവരാണിവർ.

സമന്വയക്കാർ അഥവാ മടവുരികൾ

തൗഹിദിന്റെ അർത്ഥവും ആശയവും പ്രമാണങ്ങളിൽ നിന്ന് കൃത്യമായി മനസിലാക്കിയിട്ട്, അതനുസരിച്ച് ജീവിക്കാൻ തുടങ്ങിയിട്ട്, അതിലേക്ക് ഇനങ്ങളെ വിളിക്കുന്നതിൽ നി

രന്തരം നിലകൊണ്ടിട്ട്, തൗഹീദി പ്രബോധന മാർഗത്തിലെ ആട്ടും ആക്ഷേപവും ആക്രമണങ്ങളും അവഗണിച്ച് മുന്നേറിയിട്ട് 'ആരാണു് നിങ്ങൾക്കു് തൗഹീദിനെ മുന്നാക്കാൻ പഠിപ്പിച്ചു?', ആരാണു് നിങ്ങൾക്കു് തൗഹീദി പ്രബോധനത്തെ പ്രഥമ ബാധ്യതയാക്കി നിശ്ചയിച്ചു? തൗഹീദില്ലല്ലോ ഈമാൻ? മതം വിശക്കുന്നവന്റെ വയറു നിറക്കുമൊ? കരയുന്നവന്റെ കണ്ണിരൊപ്പുമൊ? രോഗിയുടെ രോഗം മാറ്റുമൊ? അതല്ല, തൗഹീദി പ്രബോധനത്തിന് സമുദായത്തിലെ ഐക്യം നിലനിർത്താനെങ്കിലും ആകുമൊ? വാദപ്രതിവാദ സ്റ്റേജുകൾക്കു വേണ്ടി കുറെ സ്പാനിഷ് കാളകളെ വാർത്തു വിട്ടാൽ മതിയൊ നമുക്കു്? പോര, അതിനാൽ ആദ്യം കണ്ണിരൊപ്പാൻ നമുക്കു കൈകോർക്കാം' എന്നിങ്ങനെ 'തൊള്ളായിരം' ചോദ്യങ്ങളും അവക്കുള്ള ഉത്തരങ്ങളുമായി ഇസ്ലാഹി പ്രസ്ഥാനത്തിൽ നിന്നും അടർന്നു പോയവരാണ് 'സമന്വയ'ക്കാർ. ഇവർ മടവൃരികളെന്നും അറിയപ്പെടാറുണ്ട്. അംഗസംഖ്യയുടെ ശതമാനത്തിൽ മാത്രം വിശ്വാസമർപ്പിച്ച് അതിന്റെ 'വേരിയേഷ'നനുസരിച്ച് പ്രസ്താവനകളുമായി കഴിയുന്ന ഇവർ മുസ്ലിം സമുദായത്തിനു തന്നെ ബാധ്യതയാകും വിധം പരിവർത്തിതമായി കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ആഭാസക്കഥകൾ അന്യരെക്കൊണ്ടെഴുതിച്ച് മുസ്ലിം മക്കളെക്കൊണ്ട് വായിപ്പിച്ച ഇവരുടെ പ്രബോധനം ഇപ്പോൾ പ്രവാചക(സ്വ)ന്റെ ഹദീസുകളെ പരിഹസിക്കുന്ന പ്രസംഗങ്ങളിലും, ഡോക്യുമെന്ററികളിലും എത്തിനിൽക്കുകയാണ്.

ചുരുക്കത്തിൽ

ഇസ്ലാഹി പ്രസ്ഥാനം ഒരാളുടേയൊ ഒരാൾകൂട്ടത്തിന്റെ ആകസ്മിക വികാരത്തിലൂടെയോ ചെയ്ത പ്രസ്ഥാനമല്ല. കേരളത്തിലങ്ങോളമിങ്ങോളം ഒറ്റക്കും തെറ്റക്കുമായി തൗഹീദിന്റെ പ്രബോധനവുമായി കഴിഞ്ഞു കൂടിയ നിസ്വാർഥരായ പണ്ഡിതൻമാരുടേയും നേതാക്കളുടെയും കൂട്ടായ്മയാണ്. ശിർക്കു ബിദ്അത്തുകളുടെ ഇരുൾമൂടിയ ഭൂമികയിൽ വഴിയറ്റു കഴിയുന്ന മുസ്ലിം ഉമ്മത്തിന് യഥാർഥ വിശ്വാസത്തിന്റെ വെളിച്ചമേകി വഴികാട്ടാൻ ശ്രമിച്ചവരായിരുന്നു അവർ. പ്രവാചകൻമാരുടെ നിയോഗമനുഭവം ഭൂതൃപ്ത സമ്പന്നിച്ച് കൃത്യമായ ധാരണയുണ്ടായിരുന്ന അവർ, അഹോരാത്രം പണിപ്പെട്ടത് ഇസ്ലാഹിന്റെ സകല കാര്യങ്ങളും ക്വർആനിന്റെയും സുന്നത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാനത്തിൽ ജനങ്ങളെ പഠിപ്പിച്ച് വളർത്താനായിരുന്നു. ഇന്നമത് തുടരുന്നു. വഴിക്കു വെച്ച് ചിലരെങ്കിലും പലതാവളങ്ങളിലേക്ക് കൊഴിഞ്ഞു പോയെങ്കിലും ആ കൂട്ടായ്മയുടെ കൃസലില്ലാത്ത യാത്ര തുടരുകയാണ്. അല്ലാഹുവിനെ മാത്രം ആരാധിക്കുന്ന, അവനോടു മാത്രം പ്രാർഥിക്കുന്ന, അവനിൽ മാത്രം എല്ലാ പ്രശ്നങ്ങളും ഏൽപ്പിക്കുന്ന ശരിയായ വിശ്വാസ വിതാനത്തിലേക്ക് സകലരെയും എത്തിക്കുന്ന യത്നം ഇനിയുമത് കഴിയുന്നത്ര ചെയ്തു കൊണ്ടിരിക്കും. അല്ലാഹുവിന്റെ അന്യഗ്രഹത്തോടെ.